

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: En Høstprædiken

Citation: Aakjær, Jeppe: "En Høstprædiken", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler*. - 1919, Gyldendal, 1918-19, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid55128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

Min urolige Aand systede med et Regnestykke, der gik ud paa at udfinde, hvormange Øltønder der skulde stilles ovenpaa hverandre, for i Værdi at komme op mod een af Kirkens blanke Porfyrsøjler.

Men forinden jeg var kommen til Ende med disse dybsindige Betragtninger, huggede Præsten tungt sin Haand ned i den frynsede Stol. Prækenen var forbi, jeg vaklede bedrøvet ud, thi jeg skjønnede grant, at min Fromhed aldrig vilde slaa til for at faa Villa paa Frederiksberg.

EN HØSTPRÆDIKEN.

„København“ 1898.

Det var en Efteraarssøndag, at jeg var paa Fodtur i Vestjylland. Det blæste, og de klippede Lam stod og fros i Tøjret langs de sorte Hedetørvsdiger. Jeg havde gaaet mine Fødder ømme under Vandringen hen over milebrede, afolomstrede Hedesletter og begyndte at spejde efter et Læ, hvor jeg kunde hvile mig lidt, før jeg atter fortsatte Rejsen.

Da hørtes Lyden af en Klokke, der sagtens forkyndte den begivenhedsrige Ting, at en eller anden Pastor Petersen i dette hellige Øjeblik agtede at oplade sin Røst for en ændrende Samtid.

Jeg gik efter Lyden og stod snart foran en nybygget Kirke, der med sit slanke Taarn og sin moderniserede Bygningsstil fik et næsten uforskammet Udseende midt i disse fattige og triste Omgivelser.

Vinden pøb i dens Glæmhuller, og Sandet fra de nøgne Grave piskede mod dens Ruder, thi den laa uden mindste Læ, kun nogle forkæblede Pil stod langs Stændiget og slog efter Stormen med de spinkle Ris.

Klokken ringede og ringede, og Folk begyndte at draabe sammen foran Vaabenhuset. Hvor de kom fra, er ikke godt at sige, thi Byer saa man ingen af; man bemærkede først langt ude over Høden nogle bevægelige Punkter; efterhaanden som Klokkens Lyd drog dem nærmere, opdagede man, at det var Husmænd med deres Koner. Med tunge, masende Trin gied de ind ad „Stættten“ og blandede

sig med de øvrige. Jeg gik ind i Kirken; dér saa lyst og vealigt ud; Stolene var „pyntede“ med Aarets Grøde, thi der skulde være Høstprædiken. Bygget sænkede front sit Hoved. Havren stod kjæphøj i Vejret med en verdslig Mine, og de fede Georginer, der ydede ved deres Mangfold, hvad de lattedes i Pragt, havde ikke anden Adkomst til at staa paa dette hellige Sted end den, at de var de eneste Blomster, som den ubarmhjærtige Vind endnu ikke havde biåt Hovedet af.

Kirken var efterhaanden bleven fyldt; det ene Par Træsico, det ene Par jærnsinkede Støvler ramlede op ad Midtergangen efter det andet. Brede og tunge satte deres Ejermand sig til Rette paa de smalsædede Kirkestole efter først omhyggelig at have hængt Huen hen paa Knægerækken over Stolestadet.

Man sang et Par Salmes, lange og melankoiske som Vindens Tuden i Glæmhullerne. Saa glød Præsten under en eger snigende Bevægelse op ad Prækestolen. Han havde et langagtigt, sortskjægget Ansigt, der udtrykte en frygtelig Højtidelighed, ellers intet. Med hin frygtelige Sænderknusthed lagde han sin Bog *bagvendt* foran sig; han opdagede Fejltagelsen, og med den samme højtidsfulde Kval i sit Aasyn løftede han Bogen højt op og lagde den rigtigt.

Da Præsten var ny i Kaldet og ikke tidligere havde holdt Høstprædiken i denne Kirke, var alle spændt paa Udfaldet, enhver især ventede noget særligt, en Kompliment til Vorherre for den gode Høst og et Par anerkjendende Ord til den enkelte for det trofaste Arbejde og det ihærdige Slid den lange Dag ude paa Hødejorden og rundt om paa de smaa Sandagre.

Men Præsten havde tiltænkt dem noget helt andet.

Han kastede først sit kvalfulde Blik udover de pyntede Stolerækker og spurgte, om man virkelig var saa naiv at tro, at sligt behagede Gud, saalænge de alle sad der med upyntede Hjærter for Herren. Nej, Venner, der vilde mere til, Synderkjendelse vilde der til, Forsagelse og den bitreste Anger!

Fra denne Udtalelse slog han Bro til Dagens Text, der drejede sig om de ti Spedalske, hvor Herren siger til ham, der vender tilbage og takker for sin Helbredelse: „Din Tro har frelst dig!“ Præsten spurgte endnu engang Forsamlin-